

moskar INTERVJU

MLADA GLUMICA MARIJA ŠEGVIĆ NA DUBROVAČKIM LJETNIM IGRAMA U DRAMSKOJ PREMIJERI 'OTAC HRABROST'

Najhrabrija stvar koju sam napravila je odustajanje od studija medicine i upis na akademiju

Piše: Silvia Rudinović
Foto: Željko Tutnjević

Krešimir Dolenčić, u svojoj prvoj intendantskoj sezoni, okrenuo je kurs Dubrovačkih ljetnih igara što je bilo posve očito već na samoj ceremoniji otvorenja. Jedno je lice te noći pobralo posebno mnogo hvale: Marija Šegvić (29), interpretatorica Gundulićeve Himne slobodi. Prvi je put na Igrama bila prije tri godine, sudionica otvorenja u režiji Dore Ruždjak Podolaski. Ove sezone dobila je priliku glumiti i u dramskoj premijeri 'Otac hrabrost', u režiji Borisa Bakala. O radu na Igrama, o tome kako je napustila studij medicine i o svom prvom posjetu Dubrovniku, razgovarale sam na sam dan premijere.

- Prvi put sam u Dubrovniku bila na ekskurziji u četvrtom razredu osnovne škole. Bio je to prvi veći izlet sa spavanjem u hotelu bez roditelja. Uputili smo se iz Splita, zaustavili se u Arboretumu u Trstenom, obišli zidine, vidjeli Orlanda i Grad, prespavali i nazad doma. Nakon toga, do 2010. nisam ovdje bila.

Kad ste sišli na Stradun prije tri godine, na što vam je Grad sličio?

Prekrasan je... Sad sam tu od 5. srpnja, s

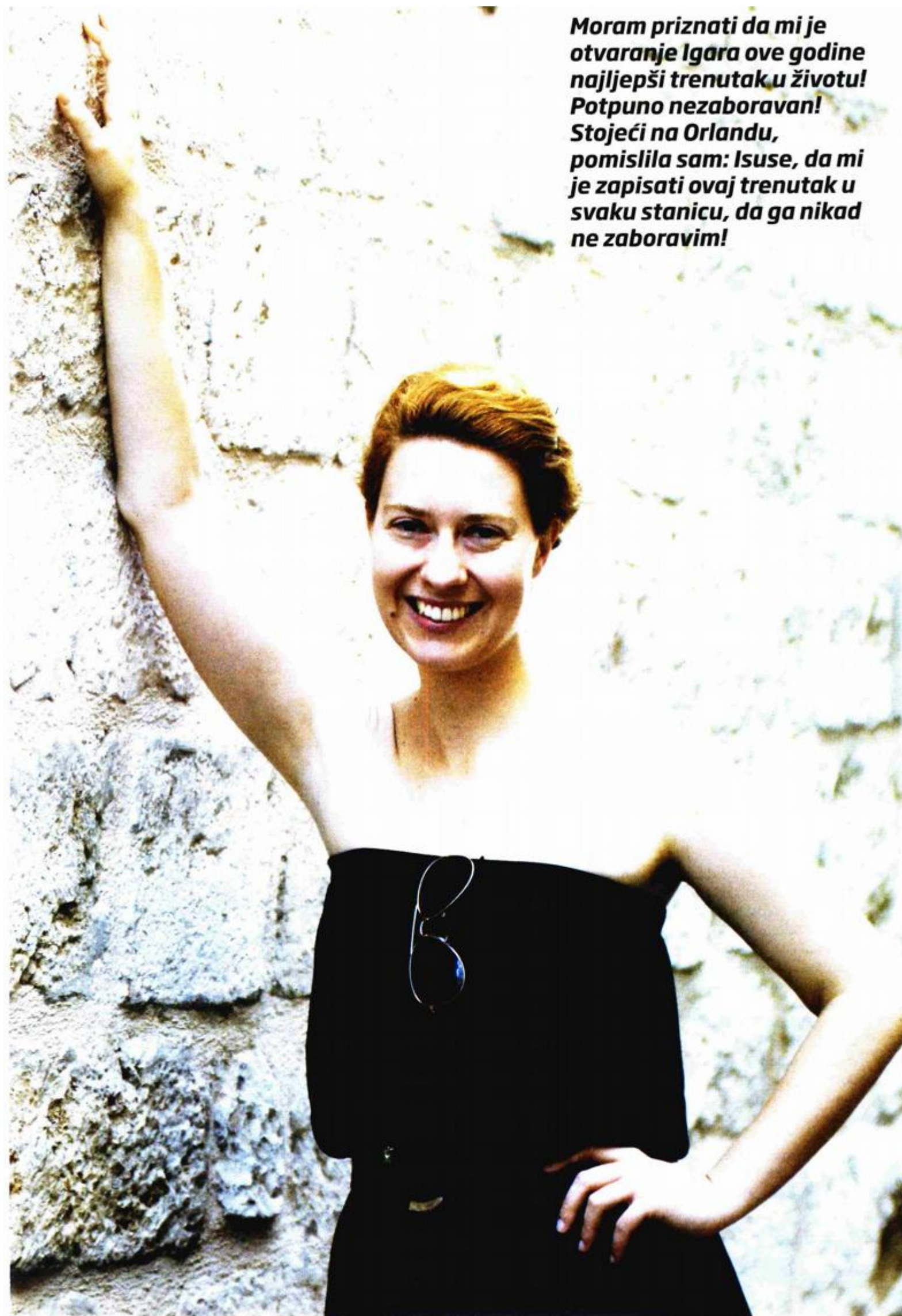
jednom pauzom, i strašno mi je ugodno.

Ceremonija otvaranja Igara dugo nije pobrala toliko pohvala, a svi redom primijetili su vaš doprinos tom doživljaju.

Bila mi je to velika čast. Kad mi je Krešo Dolenčić još u Zagrebu rekao da ću govoriti Gundulićeve stihove, od uzbuđenja tri dana nisam mogla spavati. Prva kojoj sam rekla vijest bila je moja mama. Odmalena sam sudjelovala u ljetnom životu kazališta. Vezana sam za Splitsko ljeto, jer su moji roditelji redoviti posjetitelji. Oduvijek sam se nadala da ću dobiti priliku sudjelovati, najprije u Splitu a onda i u Dubrovniku koji mi je bio pojam kazališne umjetnosti.

Želje su se ostvarile. Najprije ste dobili priliku u Splitu, a potom i na Dubrovačkim ljetnim igrama.

Prije dvije godine sam na Splitskom ljetu radila s rumunjskim redateljem Felixom Alexom u Hekubi. Bila sam u zboru. Onda su došle Igre. Moram priznati da mi je otvaranje Igara ove godine najljepši trenutak u životu! Potpuno nezaboravan! Stojeći na Orlandu, pomislila sam: Isuse, da mi je zapisati ovaj trenutak u svaku

Moram priznati da mi je otvaranje Igara ove godine najljepši trenutak u životu! Potpuno nezaboravan! Stojeći na Orlandu, pomislila sam: Isuse, da mi je zapisati ovaj trenutak u svaku stanicu, da ga nikad ne zaboravim!

moskar INTERVJU

stanicu, da ga nikad ne zaboravim!

Ove godine su Igre napravile zaokret, od ceremonije otvaranja do vizije festivala koja se dolaskom Krešimira Dolenčića na intendantsko mjesto bitno promijenila u odnosu na onu koja je bila na snazi prethodnih 10 i više godina.

Prekrasno je što je mnogo mladih ljudi dobilo priliku uključiti se u taj kazališni život. Mislim da je odlično što je na otvaranju svirao orkestar Muzičke akademije u Zagrebu i što uz iskusnije glumce, Gorana Bogdana, Jelenu Lopatić i Ivanu Krizmanić, gumačku postavu predstave „Otac hrabrost“ čine ljudi koji su netom završili Dramsku akademiju ili još studiraju. Svi smo nekako na početku i drago nam je da smo tu počeli puštati korijenje.

O predstavi „Otac hrabrost“ prije premijere nije bilo otkriveno previše detalja, ali se moglo pročitati kako Boris Bakal kaže da se ona ne bavi dijagnozom stanja Dubrovnika (ona je valjda svima već jasna), nego priziva hrabrost, odgovornost i nada se boljoj budućnosti.

Zapravo je to predstava koja publici nudi različite mogućnosti doživljaja i razmišljanja o njoj. Mislim da će kod svakoga pobuditi neke privatne asocijacije. Divno je što publika sudjeluje u stvaranju predstave, i već pri samoj kupnji karata im se nudio izbor lokacije na kojoj će predstavu započeti. To je putovanje kroz Dubrovnik na poetičan način, svojevrsan turistički obilazak s posve drugačije pozicije i percepcije što može otvoriti ljude za nešto drugo... da nam se izmakne pozicija u kojoj smo navikli razmišljati. Predstava je sama po sebi hrabar čin. Pomaknuti način gledanja i percipiranja nije lako. Za to je potrebna hrabrost, i od glumaca i od publike.

Glumci se navode i kao koautori projekta.

Unutar proba smo postavljali teme koje nas zanimaju. Tražimo inspiraciju u svemu, u događajima tijekom dosadašnjeg života kao i tijekom samog rada. U postavljanju pitanja i pronalaženju odgovora dobili smo sadržaj.

S obzirom da „Otac hrabrost“ propitkuje hrabrost u individualnom izlaganju sebe, što vam se čini, u

kojoj smo mjeri okruženi ljudima koji su se spremni nesebično izložiti za nešto što je važno svima, što je od javnog interesa?

Ima onih koji su se spremiji izlagati i onih koji se štite od takvog izlaganja. Zapravo mislim da smo u životu na neki način svi svakodnevno izloženi. Javno izlaganje ne možemo doživljavati kao veću hrabrost. Svaki pojedinac na različite se načine bori sa samim sobom i svijetom oko sebe. Postoji ona rečenica: Promijeni jednog čovjeka, promijenit ćeš cijeli svijet. Hrabrost je dopustiti komunikaciju.

Biste li se ikad politički angažirali da biste na taj način pomogli u ostvarenju nekog javnog cilja?

Kazalište je moj način izražavanja u

javnem prostoru. Ljubav koju kazalište stvara i koja je bila očita na tom otvaranju lžara, nešto je što mijenja svijet. Kazalište je medij u kojem bih pokušala reći neke svoje stavove i s te pozicije nešto mijenjati.

Koliko je kazalište medij koje dopire do građana?

Jako puno! Nekad nam se čini da to nije dovoljno i da aktivizam na jači način utječe na događanja, ali i kazalište je orijentir. Suptilan orijentir.

Koja je najhrabrija stvar koju ste u životu napravili?

Najhrabrija stvar koju sam napravila je odustajanje od studija medicine i upis na akademiju. Odrastala sam u okruženju u kojem se mislilo da treba studirati nešto konkretno. A, kako se

kazalište doživljavalo? Kao, lijepo je kad završiš studij odlaziti na kazališne premijere, ali se o kazalištu u mojoj okolini nikad nije razgovaralo kao o nekakvom poslu. Za nekoga tko je besprijekorno odradio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, upisati medicinu, odustati od svega i upisati nešto što je, ipak, nesigurno... to je najhrabrije što sam učinila.

Što su roditelji na sve rekli?

Nije to bio otpor prema obitelji. Imam sreću da su mi roditelju u svemu uvijek bili velika podrška i na tome sam im zahvalna. Toleriraju sve moje idejice. Smatram da je to bila neka moja privatna hrabrost. Rekla sam si: Neću prepustiti svoj život stihiji, nego ću uzeti stvari u svoje ruke, koliko god to bilo teško. Medicinu sam studirala tri godine, ispisala se i pošla na prijemni ispit na akademiju.

Sad, kad više nema Talira, gdje se glumačka ekipa okrjepljuje?

Sad nam je centar Klarisa, tamo se okupljamo nakon proba.